הפ"ב 26119-08-19 ונגר נ' גרוסמן ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד הרשמת הבכירה אביגיל ון-קרפלד

מבקש **שלום ונגר**

נגד

משיבים

1. אהרן מרדכי גרוסמן
2. הדסה גרוסמן

החלטה

ביום 12.8.19, במהלך פגרת הקיץ ובעת שמותב זה שהה בחופשה, הוגשה בקשה דחופה לאישור פסק בורר וחתימה על פסיקתא. נטען בבקשה שביום 6.9.18 נחתם הסכם בין הצדדים למכירת חברה שהייתה בבעלות המבקש לידי המשיב (נספח א' לבקשה). נטען כי בסעיף 11 להסכם בין הצדדים נקבע שכב' הבורר יצחק כץ יהיה הבורר מטעם הצדדים להכרעה בכל מחלוקת שתתעורר בין הצדדים. עוד נקבע, כי בימ"ש מחוזי ירושלים יהיה מוסמך לדון בבקשות ככל שהדבר נוגע לסדרי הדין האזרחי.

נטען בבקשה שהמשיב לא עמד בהסכם ולצורך קביעת מועד דיון אצל הבורר פנה המבקש לבורר המוסכם מר יצחק כץ. נטען עוד שהמבקש הגיש לבורר בקשה נוספת במעמד צד אחד למתן סעדים זמניים להטלת עיקולים על נכסי המשיבים. בהחלטה מיום 8.8.19 ניתנה החלטה הבורר להטלת עיקולים כסעד זמני על נכסי המשיבים (נספח ב' לבקשה). מבוקש בבקשה שלפני לאשר את פסק הבורר ולחתום על הפסיקתא המצורפת לבקשה.

ביום 13.8.19 הוגשה בקשה נוספת למתן החלטה.

בהעדרו של מותב זה ניתנו החלטות על ידי מותב אחר ביום 13.8.19 כדלקמן: בהחלטה הראשונה נקבע שהבקשה תועבר לתגובת הצד השני תוך 14 יום. בהחלטה השניה מאותו יום נדחתה הבקשה, שכן הוגשה ללא תצהיר וללא פסק הדין שניתן על ידי הבורר. עוד נקבע, כי הבקשה נדחית שכן לא הוצגו ראיות מהימנות לכאורה לפיהן קיים חשש סביר להכבדה כנדרש בתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984. עוד נקבע שאין באמור כדי למנוע מהמבקש להגיש בקשה מתוקנת.

הפ"ב 26119-08-19 ונגר נ' גרוסמן ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

ביום 19.8.19 הוגשה הבהרה בעניין הבקשה להטלת עיקולים בהתאם להחלטת הבורר, ובקשה דחופה לאישור פסק הבורר למתן סעדים זמניים. נטען, כי הבקשה היא לאישור החלטת ביניים מטעם הבורר המוסכם על הצדדים ביחס לעיקולים, הא ותו לא. המבקש הפנה לסעיף 16(א)(5) לחוק הבוררות הקובע שבורר רשאי ליתן סעדים זמניים ועיקולים במעמד צד אחד.

בהתאם נטען, כי לא נדרש מהמבקש להמציא מחדש לביהמ"ש את הבקשה ואת חומר הראיות התומך בבקשה לקיומה של חשש ממשי להברחת נכסים, שכן הוסכם בין הצדדים מראש, על בחירתו של הרב יצחק כץ. מאחר וביום 8.8.19 כבר ניתנה החלטה הבורר למתן סעדים זמניים והטלת עיקולים במעמד צד אחד, עתר המבקש לביהמ"ש לאשר החלטה זו, בצירוף החלטת הבורר.

נטען, כי בשונה מבקשה למתן סעדים זמנים המוגשת מלכתחילה לביהמ"ש, במקרה דנן הוגשה הבקשה למתן סעדים זמניים לידי הבורר ביחד עם הראיות המעוררות חשש כבד להברחת נכסי המשיבים. הבורר השתכנע כי קיים חשש לסיכול ביצוע פסק הדין ונתן את החלטתו למתן הסעדים. לנוחות ביהמ"ש ולמעלה מן הצורך פירט המבקש את הנימוקים שהוגשו לכבוד הבורר שעל יסודן ניתנו צווי העיקול על ידו. ביהמ"ש נתבקש לאשר את העיקולים הזמניים שנתן הבורר על מנת שניתן יהיה להגישן לרשויות השונות ולבנקים. בהבהרה פורטו השיקולים העיקריים שעל בית המשפט לשקול בבואו להכריע בבקשה: ראיות מהימנות לכאורה, מאזן הנוחות, שיקול שביושר ובצדק, חשש סביר כי אי מתן הצו יכביד או יסכל את ביצוע פסק הדין.

ביום 20.8.19 ניתנה החלטת מותב זה כי ביהמ"ש יאות לתת עיקולים כמבוקש בכפוף להגשת תצהיר, לסימון המידע הרלבנטי להכבדה על גבי נספח ג' שהוגש. ביום 22.8.19 מילא המבקש אחר התנאים וביקש לאשר את פסק הבורר בעניין העיקולים.

למען שלמות התמונה אוסיף מספר מילים לגבי ההסכם למכירת מניות והוראותיו. עולה שהמבקש היה הבעלים והמחזיק במניות חברה והיה מעוניין למכור למשיב את מניותיו וכך היה. הוסכם כי המבקש ימכור למשיב את המניות בתמורה ל-200,000 ₪ ונקבע לוח תשלומים. המשיב התחייב לקחת על עצמו ערבויות והתחייבויות שהיו רשומות על שם המבקש מיום חתימת ההסכם. כן התחייב המשיב לקחת על עצמו ערבויות, התחייבויות וחבויות ע"ש החברה בבנק לאומי ובבנק טפחות על שמו בתוך 30 יום מחתימת ההסכם (סעיף 5(3) ו- 5(12) להסכם. לטענת המבקש, התברר לו בחודש 5/19 ו- 7/19 כי המשיב לא עשה כן. נטען, שסך הערבויות בבנקים ע"ש המבקש על סך 550 אלף ₪ ובנוסף המבקש הוציא הלוואה נוספת על סך 200 אלף ₪. נטען שהמבקש מכר חברה פעילה תמורת 200 אלף ₪ ומוצא עצמו ללא ששולמה תמורה זו ונאלץ לשאת באחריות להלוואת שנוטל המשיב בבנקים. נטען כי המשיב אינו כופר בחובו אך דוחה את המבקש בלך ושוב.

להלן הוראות סעיף 11 להסכם בין הצדדים שעניינן בוררות:

"1. הצדדים להסכם זה, מסכימים בזאת כי כל סכסוך אשר יתגלע ביניהם ביחס להסכם זה, ולרבות החובות הנגזרות ממנו של מי מהצדדים, הזכויות הנגזרות ממנו של מי מהצדדים – וכל דבר הקשור בו, יידונו בפני הרב יצחק כץ שליט"א ו/או בורר אחר שיוסכם ע"י הצדדים (להלן: "הבורר") והוא ידון בשאלות העומדות בפניו לפי דין תורה.
2. מוסכם בין הצדדים כי סדרי הדין שיחולו על הליך הבוררות הינם סדרי הדין.
3. הצדדים מסכימים כי כל מחלוקת בעניין הבוררות שיש בצידה אפשרות לפנות לבית המשפט על פי חוק הבוררות, תידון בפני בית מהשפט המוסמך במחוז ירושלים בלבד.
4. סדרי הדין בבוררות כמו גם שכרו של הבורר ייקבעו בישיבת הבוררות הראשונה.
5. חתימה על הסכם זה כמוה כחתימה על הסכם בוררות לכל דבר ועניין".

ביום 8.8.19, כשנה לאחר חתימת ההסכם, ניתן פסק דין ביניים במעמד צד אחד בעניין עיקולים על נכסי הנתבע. בפסק הדין ביניים נאמר שבהתאם להסכם שנחתם בין הצדדים בתאריך 6.9.18 המורה על מינוי הבורר מטעם הצדדים להכריע בכל מחלוקת שתתעורר, ולאור הטענות שהעלה המבקש ולאחר ששוכנע הבורר כי יש ממש בטענותיו, הורה הבורר על הטלת עיקולים כסעד זמני במעמד צד אחד עד לסכום של 800,000 ₪.

<u>דיון והכרעה</u>

לאחר שבחנתי את התיק כולו, את הוראות סעיף 11 בהסכם למכירת מניות ואת הוראות הדין אני סבורה שחרף האמור בהחלטתי מיום 20.8.19 לא ניתן להיענות לבקשה אני עושה שימוש בסמכותי מכח תקנה 524 לתקנות סדר הדין האזרחי, המתירה לביהמ"ש לתקן כל פגם בהליך, בעת מתן החלטה זו.

כידוע, סמכות הבורר לתת סעדים זמניים, לא הוכרעה בבתי המשפט באופן חד משמעי. בין הצדדים קיים הסכם ובתוכו הסכם בוררות. לא ראיתי כי הבורר הוסמך על ידי הצדדים ליתן סעדים זמניים כפי שנתן.

עולה לכאורה שהמבקש מנסה להפוך את ההסכם לפסק בורר לצורך אכיפה. אמנם יש הסכם בוררות, אך לא נטען ולא הוכח שהתנהל הליך בוררות לגופו של עניין או שניתן פסק בורר סופי שניתן לאשר. כל שנטען הוא שהוגשה בקשה למינוי בורר.

גם אם יאמר שיש סמכות לבורר לתת סעדים זמניים, ואני בדעה שאין סמכות כזו במקרה דנן ללא הסכם מפורש בעניין בין הצדדים, מבוקש בבקשה לאשר סעדים זמנים במסגרת פסק בורר ביניים. דבר זה להבנתי אינו אפשרי. אין אפשרות לאשר סעדים זמניים כפי שנתבקש. רק במסגרת אישור פסק בורר סופי ניתן לתת סעדים קבועים.

סעיף 16(א) (5) לחוק הבוררות קובע כי לביהמ"ש סמכות, לגבי בוררות, הסמכויות למתן סעד הנתונות לו לגבי תובענה שהוגשה לפניו, דהיינו, לצורך הפעלת סמכות זו יש צורך שתהיה בקשה לאישור פסק בורר סופי שניתן. אמנם ניתן להפעיל סמכות זו עוד לפני מינוי בורר ועוד לפני הגשת תביעה, אך נראה שלא זה המקרה שלפני: סעיף 16(ב). למיטב עיוני סעיף 16(א)(5) לחוק הבוררות אינו קובע את הנטען, שבורר רשאי ליתן סעדים זמניים ועיקולים במעמד צד אחד.

מעבר לכך לא ברור הבסיס למתן הצווים כנגד המשיבה על ידי הבורר. ההסכם הוא בין המבקש למשיב בלבד.

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"א אב תשע"ט, 22 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.

אביגיל ון-קרפלד, רשמת בכירה